

Лі Дешун

**МОВНА ФОНЕТИКА — СПІВ — ВОКАЛЬНА КУЛЬТУРА:
ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ ТА ФОРМУВАННЯ**

Lee Deshun

**LANGUAGE PHONETICS — SINGING — VOCAL CULTURE:
FEATURES OF INFLUENCE AND FORMATION**

Унікальність вокального звучання полягає в його мовно-фонетичному існуванні, що реалізується музично. Вокальна музика — це природне явище, яке має подвійні характеристики: по-перше, музичні просодично-акустичні, по-друге, музичні мовно-психолінгвістичні.

Вокальна інтерпретація поетичного тексту, у якій фонетичні одиниці мови реалізуються музично, характеризують фонетичний стиль вокального виконання. Під час безпосередньої взаємодії музики та мови саме фонетичні характеристики поетичних текстів вокальних творів, їх інтонаційні та ритмічні параметри є результатом формоутворення. Інтонаційний та онтологічний зв'язок музики та мови відкриває можливість по-новому лінгвістично та теоретично описувати й досліджувати національну вокальну музику.

Під *вокально-фонетичним стилем виконання* слід розуміти залежну від комунікативної ситуації музично-фонетичну мовну інтерпретацію конкретного вокально-музичного твору, яка припускає вибір фонетичних засобів мови.

Основою методики навчання вокальному мистецтву, як відомо, були і є дані таких наук, як психологія, анатомія й фізіологія, лінгвістика (фонетика та орфоепія). Маючи спільні об'єкти, кожна з цих наук досліджує їх під своїм кутом зору, вивчає їхні певні сторони та має свій предмет, свої цілі й завдання, методи дослідження.

Справжнє наукове обґрунтування засобів підготовки вокалістів (особливо іноземних) має полягати в розробці особливої теоретичної бази, у розкритті власних закономірностей та принципів, що відображають взаємозв'язок та взаємодію між тими об'єктивними та суб'єктивними, внутрішніми та зовнішніми факторами й явищами, які беруть участь у складному, комплексному процесі під назвою «вокальне-виконавське мистецтво».

Найважливішими компонентами (або підсистемами) формування правильних артикуляційних та фонетичних навичок класичної вокальної постановки голосу, як об'єктів засвоєння, є, по-перше, діяльність педагога, який вчить, по-друге, діяльність учня, котрий вчиться, по-третє, зовнішні умови викладання (мовне середовище, співвідношення суспільних функцій рідної (іноземної) та української мов тощо).

Спів (вокалізована форма мови), на відміну від усної мови, є іншою, унікальною фонацією, яка реалізується через артикуляцію та фонацію жестів; координує їх вербалізацію й невербалізацію. Мовна фонетика, яка відтворюється у вокальному тексті чи вокалізується одним голосним звуком, автоматично набуває вокалізованої форми.

Таким чином, дослідження вокального звукоутворювання в мовно-фонетичному напрямі є вкрай необхідним для формування сучасної вокально-виконавської культури.